

„'t Is nog niets verder?”

„Is 't waar Frank, dat je Zigeunerin een portret is van je vrouw?”

„Het kan wel.”

„Weet je wat ze zeggen, dat ze veel lijkt op Marie.”

„Marie?”

„Ja mijn tweede meid!”

„Zoo!”

Hij stond op, nam zijn hoed in de hand en groette zijn zuster.

„Wat een rare pisang is toch die broer van je,” zeide Zandberg, die een oogenblik later t'huis kwam en zijn zwager op den trottoir had ontmoet, met de handen in de zakken en gebogen hoofd, „ik vroeg hem waar hij naar toe ging, waarom hij niet bij ons een borreltje bleef drinken.” Neen, ik moet naar de Joden Breedstraat, 't is Vrijdagavond en dan vind ik 't daar eerst recht typisch.”

„Je kunt er niet wijs uit worden. Ik voor mij geloof dat hij doodelijk is van Eugenie van Loenen. Phie vertelde mij van middag dat hij gisteravond in Ma's salon geweest is, je weet ze hadden de van Loenens — en dat hij zoo vreeselijk aandachtig luisterde toen Eugenie zong en zelfs in ééns de kamer uitging. Dat ellendige huwelijk zal hem ontzettend drukken.”

„Laat hem echtscheiding vragen. Hij is toch over alle vooroordeelen heen!”

„Wanneer hij maar eens spreken wilde,” zegt Ma altijd, dan konden wij hem misschien helpen, maar nooit, nooit komt er zóó iets over zijn lippen.”

„Mevrouw!” vroeg eenige dagen later Daatje en kwam zeer geheimzinnig binnen, de deur achter zich toesluitende en in alle hoeken rondkijkende of er misschien iemand zich verborgen had tusschen de portières en gordijnen „mag ik eens een woordje met u spreken?”

„Gerust Da, gerust!” zeide Charlotte. Zij had weinig te doen, haar man was bijna den heelen dag uit en ongelukkig waren er geen kinderen om het ledige van haar hart en hoofd in te vullen. Op een pikant nieuwtje was zij veel meer belust dan met haar stand en leeftijd overeen kwam.

„Wat is er toch Da! Je maakt me nerveus, zenuwachtig bedoel ik. Niets kwaads hoop ik?”

„Mevrouw moet zelf maar eens zien! Gister ontving Marie weer een brief, zij kreeg een kop als vuur; ik zei natuurlijk niks, niemendal. 't Zijn mijn zaken niet, denk ik altijd en nu van morgen terwijl ik het turfhoek doe, vind ik dit briefje, en ik dacht: 't Is heel kaseweel dat ik 't justement vinden moet, en toen dacht ik, ik breng 't maar aan mevrouw, die moet het toch eiges weten.”

„'t Is heel goed van je Da!” sprak mevrouw met veel waardigheid, „zeker moet ik weten wat voor volk ik in huis heb en als 't nu jou gold of een ander dan zou ik het niet eens willen lezen. Ik weet dat jelui fatsoenlijke meiden bent, maar van Marie weet ik niets.”

„En wij ook niet. Ze heeft nog niet zooveel zich uitgelaten over d'r permentage. D'r ouders bennen dood, meer zegt ze niet.”

„Geef me het briefje Da en ga dan weer stilletjes naar de keuken!”